

Julkisen elämän tarkkailija

Broadwayn ja 52. Kadun korttelissa sijaitsevassa toimituksessa vähän itse kukin näytti säntäilevän räjähtämispisteessä edestakaisin. Toimitus kuului lehdelle nimeltä *Confidential* (1952 - 1958), ja toimittuaan kuusi vuotta tämän kaikkien aikojen skandaalimaisimman skandaalilehden loppu oli käsillä. Ainoa joka pysyi rauhallisena oli Robert Harrison, lehden kustantaja. Jay Breenin maksa oli ajautunut viimeiseen tappavaan, kirroottiseen vaiheeseensa. Jay Breen oli tavallisesti kirjoittanut puolet lehdestä, mutta asiat olivat menneet siihen pisteeseen, että Breen ei enää sietänyt kuunnella Lukijaa. Breenillä oli ollut tapana tulla vaimoineen viereiseen huoneeseen kun Lukija luki seuraavan numeron juttuja ääneen. Lukijalla, mikä hänen nimensä lienee ollutkaan, oli todella komea ääni, joka toi mieleen Sir Ralph Richardsonin lausumassa kuningas Learin yksinpuheluja Bauhaus Modern -tyylisessä puhujakopissa valonheitinten valossa. Komea lausumistapa, komea resonanssi jne. Harrison oli palkannut hänet ääneenlukijaksi. Harrisonilla oli sellainen teoria, että jos jutut luettaisiin ääneen, niin niiden jokainen heikko lenkki paljastuisi. Joten siksi heillä oli Lukija, joka lausui Sir Ralph Richardsonin äänellä sellaisia teoksia kuin "Errol Flynn ja hänen tirkistyspeilinsä", "Valkoiset naiset tuhosivat avioliittoni" (aiheena musta viihdetähti) ja "Miten Mike Todd piti elokuvamogulia pellenään". Joku kirjoittaja saattoi mutista kuuluvasti, että Lukija sorsi häntä ja pilasi tahallaan hänen hienoimmat lauseensa, minkä seurauksena Harrison hylkäsi koko jutun. Mutta Jay Breen oli kaukana, kaukana tuollaisen yläpuolella, ja nyt hän oli kuolemaisillaan maksakirroosiin. Samaan aikaan Howard Rushmore, lehden toimitussihteeri, alkoi mennä hirveään kuntoon. Tämä ennen niin komea ja robustinen mies näytti nyt siltä kuin pari silmämunaa olisi kiinnitetty moderniin veistokseen. Rushmore oli ex-kommunisti ja monimutkainen luonne. Hän oli todella lahjakas juorujuttujen alalla, mutta jotenkin kaikki kytkeytyi aina hänen ajamaansa antikommunistiseen ristiretkeen. Sitten tuli päivä jolloin Rushmore oli vaimoineen taksissa pohjoisessa East Sidessa ja otti esiin revolverin ja ampui ensin vaimonsa ja sitten itsensä kuoliaaksi. Harrison, *Confidentialin* kustantaja, muisti tuon päivän hyvin. Hän oli juuri saapunut jostakin Idlewildin lentokentälle ja astunut taksiin. Hän sai kuulla ensimmäiseksi Rushmoresta kun taksinkuljettaja sanoi: "Hei, joko olette kuullut, että *Confidentialin* julkaisija on ampunut itsensä!"

"*Confidentialin* julkaisija", sanoo Harrison, *Confidentialin* julkaisija. "Kuinka *Confidentialin* julkaisija ampui itsensä?"

"Hän ampui luodin päähänsä taksissa", sanoo taksinkuljettaja. "Kuula kalloon taksin takapenkillä!"

Harrison muistelee miten hän istui kaikessa rauhassa taksin takapenkillä vailla mitään aikomusta ruveta tähtäilemään ketään taksin sisä- tai ulkopuolella. Tilanne oli käynyt hurjaksi jo jokin aika sitten: herjaussyytteitä 40 miljoonan dollarin edestä, koko elokuvateollisuuden ajojahti häntä vastaan, jukeboxgangsterit tai jotkut sen tapaiset olivat roikuttaneet häntä jaloista toimiston ikkunasta, Kongressi ja joka toinen sanomalehti koko maassa vaati häntä ristiinnaulittavaksi, joku tyyppi Chicagosta oli ilmoittanut aikovansa tulla murskaamaan hänen jokaisen luunsa, aloittaen sormista ja varpaista - mutta tämä kaikki oli vain ulkoista painostusta. Sisäisesti hän ei ollut sekoamassa omiin kiehuviin nesteisiinsä kuten Breen ja Rushmore. Hän säilytti tyyneytensä, ja *Confidential* oli kaunis. Tämä on asia jota voi olla hankala selittää - miksi *Confidential* oli Harrisonin mielestä kaunis. Mutta totuus on, että mies on esteetti, alkuperäinen *aesthete du schlock*.

Aluksi tiesin Harrisonista vain sen, että hän eli väärällä nimellä paikassa nimeltä Hotel Madison. Tämä synnytti hänestä melko selvän ennakkokuvan. Oli vain palautettava mieleen herjaussyytteet, yleinen pahennus ja vaikutusvaltaisten henkilöiden ajojahti häntä vastaan kun hän myi *Confidentialin* vuonna 1957 ja katosi näkyvistä. Heidän oli täytynyt murskata hänet kuin fryygiläisen uhrin. Joten ennakkokuvani Robert Harrisonista, *Confidentialin* ex-kustantajasta, oli 59-vuotias mies joka lymyilisi loukossaan Hotelli Madisonissa, missä näköala ikkunasta olisi lähikuva viereisen pikaravintolan ilmastointiputkesta, josta roikkuisi suuria espanjansammaletta muistuttavia riekaleita. Näin siihen asti kunnes näin Hotelli Madisonin, Reggien (tuoreen Miss BMC:n Kanadasta) ja Harrisonin solmion.

Madison-hotelli Itäisellä 58. kadulla, Viidennen ja Madison Avenuen välissä, osoittautui melko ylelliseksi ja konservatiiviseksi vanhaksi paikaksi, joka oli täynnä suuria apartment-huoneistoja, jonka aulan seinät olivat plyyshiä ja ambraa ja jonka palvelijoilla oli valkoiset kauluspaidat. Harrisonin sisko Helen, kohtelias, hiljainen, vaaleanharmaahiuksinen nainen, joka oli ollut hänen yksityissihteerinsä vuosikausia, avasi oven, ja siinä näin edessäni huoneiston, jonka sain kuulla olevan sama, jossa Harrison oli asunut *Confidentialin* huippuaikoina. Siinä oli kymmenen metrin pituinen olohuone, jonka seinien päällysteenä oli runsaasti särmittäin toisiaan heijastavia peilejä, hauskoilla erikoisuuksilla varustettu baari, kääpiökokoinen trooppinen puu, jonka oksassa roikkuu puinen apina, okranvärisiä uus-Molok-taide-esineitä, mustat ja tummanruskeat huonekalut, ja sisustuksen kokonaisuus toi mieleen tyylin nimeltä "Malaijin niemimaan modernismi". Melko pian Harrison astui sisään toisesta sivuhuoneesta, ja astellessaan kokolattiamattoa pitkin hän si-toi solmiota.

"Joko olette syönyt aamiaista?" hän sanoo. Kello on yksi iltapäivällä. "Minä olen joutunut olemaan tällä pahuksen dieetillä. Lähdetäänpä Lindyyn. En kestä enää kauempaa. Olen pudottanut jo kokonaisen kilon."

Minun on pakko saada jotakin suuhuni, vaikkapa sitä kalaa ... savulohta."

Vuoden 1957 valokuviinsa verrattuna Harrison, nyt 59-vuotias ja harmaahiuksinen, on saattanut saada hieman lisää pöhötystä silmiensä alla ja yllä oleviin pusseihin ja hänen leukapielensä ovat ehkä hiukan kulu-
neemman näköiset, mutta hänen taaksepäin kammattu tukkansa on pitkä ja veijarimainen kuin Jon Hallilla *The Hurricanessa*, ja hänen silkkisolmion-
sa pursuilee hänen urheilupaitansa kauluksista. Lisäksi hänellä on yhä
Broadwayn impressaarion nuotti, sellainen joka syntyy kuin salaisten
venttiilien voimalla, ja hänen syvältä kurkusta lähtevä äänensä kuulos-
taa kuin se olisi muokattu miedoksi kuin Dr. Grabow-piippu.

Ja sitten, en muista enää tarkalleen mistä, ilmestyy Reggie, vaalea-
verikkö. Reggie kuuluu niihin tyttöihin, jotka vaikuttavat enemmän en-
sembleltä, kuorolta, kuvaelmalta, uhkealta siirtomaaeläimeltä kuin yhdel-
tä henkilöltä. Hänellä on suuret valkeat hiukset, valkoinen turkki jonka
karvat pöyhöttyvät leveämmälle kuin hän on pitkä ja koira, sylikokoinen
vinttikoinen nimeltä Tessie. Reggie ja Helen aloittavat keskustelun koi-
ran viimeaikaisista sairauksista voidakseen ratkaista onko turvallista
jättää se asuntoon siksi aikaa kun Reggie, Harrison ja minä lähemme Lin-
dyyn. Koira näyttää muuten täysin kilpajuoksun vinttikoiralta paitsi et-
tä se on vain puolen metrin pituinen ja sillä on yllään kävelypuku.

Heidän keskustellessaan Harrison ojentaa minulle näyttekappaleen uu-
simmasta hankkeestaan, viime vuonna aloittamastaan uutislehdestä nimel-
tä *Inside News*.

"Mitä pidätte?" hän kysyy.

Äänensävy osoittaa, ettei hän tiedustele minulta tunnenko saavani uut-
ta tietoa tai edes viihdyttävää ajanvietettä lehden "sisärenkaan uutisista".
Kysymys on puhtaasti esteettinen, aivan kuin hän kysyisi mielipidet-
täni hänen juuri ostamastaan Hiroshige-vedoksesta. Lehden etusivun otsik-
ko on taitettu suureksi punaiseksi roiskeeksi, ja siinä lukee: "Castron
seksi-invaasio Washingtoniin". Tarinassa postuloidaan - tämä lienee tä-
hän sopivin verbi - että Castro aikoo salakuljettua joukon Christine
Keelereitä Washingtoniin tuhoamaan tärkeiden virkamiesten uria. Ruudul-
lisiin bikineihin ja korkokenkiin pukeutunutta tyttöä esittävään kuvaan
on liitetty teksti: "Castro-kaunotar joka haluaisi muuttaa Capitol Hillin
Fanny Hilliksi. Kuvat salakuljettanut Kuubasta kirjoittaja", muuan "Marc
Thore". Kuva paljastaa lähinnä, että Castrolla on varastossaan pari sel-
laisia 15-senttisillä stilettikorjoilla varustettuja kenkiä, jollaisia nä-
kyi usein miestenlehdissä, joita Harrison kustansi 40-luvulla.

"Tästä tulee vielä suurempaa kuin *Confidentialista*", sanoo Harrison.
"Avaimenreikäjutut ovat kaputt. Suurta on nyt se että kaivaudutaan uutis-
ten taakse. Tästä tulee vielä suurta. Mikä tämän suuren Hollywood-tuotta-
jan nimi nyt onkaan, joka tapauksessa hän ajaa joka viikko lehtikioskil-
le varta vasten hakeakseen *Inside Newsin*. Näen häntä joka viikko. Hän tu-
lee limousinellaan, eikä hän kurota kättään, että lehti annettaisiin hä-
nelle. Hän nousee itse ulos autostaan hakemaan lehden. Se on minusta pi-
run hieno tunnustus!"

Harrisonin kasvoista voi päätellä, että mies yrittää yhä karistaa vas-
taheränneen unista pöpperöä, mutta hän on jo liikkeellä. Vanha *aesthe-
tique du schlock* on herätetty, ja hän ajattelee jo omaa tarinaansa, tari-
naa hänestä ja *Confidentialista*.

"Luulenpa että minulla on mielessä teidän juttuunne sopiva näkökulma", hän sanoo. "Näkökulma joka minulla on mielessä on 'Nyt se voidaan kertoa'. Vai mitä? Tietysti teillä kavereilla on mielessä omat ideat, mutta näin minä sen näen - 'Nyt se voidaan kertoa'."

Ja päivän mittaan saatoin kuvitella mielessäni punaisen roiskeen varustettuna valokuvamontaasilla, tabloidiotsikoilla ja kaiken yllä kiihkeän pärskyvän tekstin jossa luki: "Nyt se voidaan kertoa - 'Inside' *Confidential!*" Harrison halusi aina aloittaa jutun sillä tavoin. Sivulla tuli olla suuri leveä punainen viiva ja paljon kuvia, ja kaiken huipulla pärskähteli otsikko suurin kirjaimin. Oikeastaan Harrison ei nähnyt juttua pelkkänä artikkelina vaan kokonaisena *one-shot*'ina. *One-shot* on lehti tai lehden muodossa julkaistu kirja, joka julkaistaan vain kerran jonkun kuuluisuuden tai tärkeän tapahtuman johdosta. Elokuvanäyttelijä James Dean kuolee, ja heti julkaistaan joukko *one-shot*'eja kuten *The James Dean Story*, *The Real James Dean*, *James Dean Lives!* tai pelkkä *James Dean*. *One-shot*'it ovat olleet yhtenä Harrisonin yrityksenä sen jälkeä kun hän myi *Confidentialin* vuonna 1958. Hän on julkaissut sellaisia *one-shot*'eja kuin *Menace of the Sex Deviates*, *New York Confidential*, *That Man Paar* ja *Naked New York*. Saatoin nähdä mielessäni miten Harrison kokoa isi *one-shot*'in nimeltä "Nyt se voidaan kertoa". Pääartikkeli olisi nimeltään epäilemättä "Miten *Confidential* sai nuo 'likaiset juorut' - tähdiltä itseltään!" Ja toinen suuri juttu olisi otsikoitu "Miksi perustin *Inside Newsin* - todistaakseni että voin tehdä sen jälleen!", kirjoittajana Bob Harrison.

Sitten Helen astuu olohuoneeseen heidän toimistona käyttämästään huoneesta. Hänen kasvoillaan on huolestunut ilme.

"Mikä hätänä?" sanoo Harrison.

"Voi en oikein osaa sanoa", sanoo Helen. "Miksi vedät tuon kaiken esiin?"

"Koska se on totuus, eikö niin?"

"Niin mutta se on ollut ja mennyttä. Se aika on ohi. *Confidentialin* aika on ohi. En vain haluaisi, että se kaikki vedetään taas esiin."

"Miksei?" sanoo Harrison. "En häpeä mitään mitä olen koskaan tehnyt!"

Helen sanoo väsyneellä äänellä, kuin ilmaistakseen että siitä ei ole kysymys: "Mutta entä ————— ?"

"Hän oli mukava veikko", sanoo Harrison. "Minä pidin hänestä."

"Miten niin *oli*", sanoo Helen. "Mitä luulet hänen sanovan kun hän lukee tästä. Teillähän oli sopimus."

"Siitä on jo aikaa", sanoo Harrison. "Sitä paitsi hän tunnustaa tosiasiat. Hän kirjoittaa parhaillaan kirjaa, ja hän myöntää, että minä olin se, joka annoin hänen uralleen alun kuuluisuudella jonka hän sai *Confidentialissa*. Sitä hän ei kiellä."

"Mutta entä Mike Todd ja Harry Cohn, hehän olivat mukana sopimuksessa."

"He ovat jo kuolleet", sanoo Harrison. "Sitä paitsi se juttu oli erittäin huvittava. Ketään ei loukattu."

"Mutta...", sanoo Helen, ja sitten hän vain huokaisee.

Sitten Harrison sanoo: "Lähdetäänpä Lindyyn. Käyttekö useinkin Lindysä?" En ollut koskaan käynyt siellä. "Kauanko te oikein olette ollut New Yorkissa? Teidän pitäisi alkaa käydä noissa paikoissa. Niissä käyvät kaikki."

Muutaman minuutin kuluttua me kaikki - Harrison, Reggie, koira ja minä - istahdimme taksiin. Harrison nojautuu istuimeen ja sanoo: "Lindyyn."

Suharin kasvoille ilmestyy tuo hämmentynyt hyytelömainen ilme, jollainen New Yorkin taksinkuljettajille tulee silloin kun heidän on pakko myöntää että he eivät tiedä.

"Hetkinen", hän sanoo, "missäs se taas olikaan?"

"Missäkö Lindy on!" Harrison sanoo Dr. Grabow äänellään. "Mitä helvettiä tässä kaupungissa tapahtuu!"

Lindyssä joudumme heti hankaluuksiin koiran takia. Harrison ja Reggie olivat luottaneet siihen, että on sunnuntai ja hiljaista. Mutta Lindyn hovimestari sanoo, että vaikka onkin sunnuntai ja hiljaista, hän ei siltikään voi päästää koiria sisään; sellainen on laki. Ajattelen mielessäni, että yksi hankaluus on myös koiran naamalla oleva ohut virne. Harrison punnitsee tilannetta elämän vaa'alla eikä rupea rettelöimään. Reggie lähtee viemään kääpiövinttikoiiraansa takaisin kotiin; hiusten, turkin ja koiran lehdus katoaa näkyvistä; mutta Reggien on tarkoitus palata. Pieni takaisku, ei sen enempiä. Harrison saa pöydän haluamaltaan paikalta, oranssinvärisillä kaarilla koristetusta nurkkauksesta. Seinällä on tyylliteltyjä kuvioita, jotka esittävät martineita, pasuunoita ja kauniita tyttöjä, ja tämä kaikki on sommiteltu svengaavaksi asetelmaksi, joka tuo mieleen Fred Astaire - Ginger Rogers -musikaalin. Harrison valitsee paikan, josta hän voi nähdä oven. Tarjoilija tulee ja sanoo: "Mr. Harrison! Miten voitte? Kaikesta päätellen loistavasti!"

"Minun on pakko elää kohtuullisesti", sanoo Harrison, "koska olen tällä pahuksen dieetillä. En kestä sitä enää. Siksi tulenkin nyt tänne. Joko Walter on poikennut?"

Walter ei ole poikennut.

"Tunnetteko Winchellin?" Harrison kysyy minulta. "Ettekö? Teidän pitäisi tavata hänet. Hän on mainio mies. Hänelle kuuluu ansio siitä, että *Confidential* löi läpi."

Tarjoilija sanoo: "Nyt te tarvitsette vain pari hyvännäköistä naista niin kaikki olisi niin kuin ennen vanhaan."

Harrison sanoo: "No pitäkääpä vain silmät auki."

Pöytään alkaa ilmestyä suuria vaalean oransseja savulohen viipaleita, sämpylöitä, voita ja kahvikupillisia, ja Harrison käy ateriaan käsiksi - paskat dieetistä. Lindyssä ei ole tungosta, mutta ihmiset alkavat liikehtiä paikoiltaan nähdäkseen Harrisonin. Monet muistavat, jos eivät Harrisonia itseään, niin ainakin *Confidentialin*, ja nyt sana kiertää ravintolassa, että mies joka julkaisi *Confidentiaalia* sen pahamaineisimpina päivinä on paikalla, ja kaikilla on kasvoillaan tyrmistynyt tai närkästynyt ilme, joka sanoo: "Miten tuo tyyppi pääsi livistämään vedenpaisumuksen alta, ja miten on mahdollista, että hän nyt mässäilee tuota oranssisena hohtavaa savulohta?"

"Haluatteko tietää, mitä tapahtui herjauskanteille?" Harrison sanoo. "Mitä tapahtui: ei mitään." (Harrisonilla on taipumusta yksinkertaistaa asioita. Jotkin syytteet *Confidentiaalia* vastaan johtivat tuntuviin sakkoihin.) "40 miljoonan dollarin vaatimukset eikä mitään tapahtunut. Se oli pelkkää showta. He nauttivat siitä. Minä olin se joka sain kaiken syyn. Minä olin se joka ristiinnaulittiin. Minut haukuttiin täysin pys-

tyyn. Ja koko ajan monet kuuluisuudet antoivat meille itse juttuja!"

"Tarjosivatko elokuvatähdet teille itse skandaalijuttuja itsestään?"

"Sitä minä yritän tässä juuri kertoa", sanoo Harrison. "Sillä tavalla me ne tavallisesti saimme! Kuuluisuuksilta! Ja minä olin itse se jota aina lyötiin. Silloin en voinut kertoa mistä jutut olivat peräisin, koska se olisi voinut aiheuttaa jollekulle vahinkoa. Voin kertoa teille, että esim. ——— istui olohuoneessani ja kertoi minulle kaksi juttua itsestään. Olimme jo vetäneet yhden jutun hänestä ja eräästä näyttelijättärestä, en muista mistä se oli peräisin. Mutta hän tuli itse luokseni, ja sopimus oli se, että hän antaisi minulle kaksi juttua mutta kiistäisi jälkepäin kaiken."

"Ja Mike Todd. Minä tunsin Miken. Kerron sinulle hauskan tarinan hänestä. Mike Todd soitti minulle Kaliforniasta antaakseen minulle jutun Harry Cohnista. Cohn oli suuri tuottaja Columbia-yhtiössä. Mike Todd sanoo: 'Tulen tapaamaan teitä Stork Clubille tänä iltana. Minulla on jymyjuttu teitä varten.' Ja niin hän lensi New Yorkiin ja antoi minulle jutun Harry Cohnista."

"Sen aiheena oli tyttö, joka halusi kovasti päästä elokuvaan, ja Mike Todd yritti auttaa häntä, mutta Mikellä ei ollut oikeastaan mitään käyttöä hänelle, joten hän alkoi vaahdota Cohnille millaisen loistotytön hän oli löytänyt ja miten hän oli parhaillaan valmistelemassa sopimusta hänelle, mutta 500 dollarista viikossa hän voisi lainata tyttöä Cohnille. Jolloin Cohn päätti jymäyttää Mike Toddia ja mitään kertomatta hän tekee itse sopimuksen tytölle, ja niin tyttö saa työpaikkansa."

"Teidän olisi pitänyt kuulla kun Mike Todd kertoi minulle tuon tarinan. Hän ulvoi! Hän melkein kuoli! Ja kuulkaa, hän oli niin kiinnostunut tuosta jutusta, että hän tuli itse auttamaan sen kirjoittamisessa. Juttu oli jo melkein valmis, mutta meillä oli hankaluuksia löytää siihen viimeinen lause, ja silloin Mike Toddin täytyi palata Hollywoodiin. Mutta sinä yönä, keskellä yötä, hän soitti minulle Hollywoodista ja sanoi: 'Minulla on se! Viimeinen lause juttuun!' Tämä kaveri oli yksi Hollywoodin kiireisimmistä kavereista, hänellä oli miljoona työtä, mutta hän soitti minulle keskellä yötä vain siksi, että jutusta tulisi hyvä. Kunnioitukseni häntä kohtaan nousi miljoona prosenttia!"

Siinä se tuli jälleen! *Aesthetique du schlock!* Harrisonin kirjassa on vain yksi ainoa Mike Todd. Lisää sämpylöitä, lisää savulohta, lisää kahvia; Harrisonilla menee nyt lujaa - nimiä, nimiä, nimiä. Nimet, joiden varaan *Confidential* rakennettiin, pulppuilevat esiin. Harrison kertoo, että hän tapasi näitä ihmisiä yleensä mitä kirotuimmissa paikoissa. Harrison oli liian kuumaa seuraa jotta hänen kanssaan olisi voinut tulla nähdyksi. Hänellä oli tapana tavata Lee Mortimeria, kirjailijaa, jossa-kin pirun puhelinkopissa. Molemmat saapuivat sovittuun puhelinkoppiin, ja Mortimer antoi hänelle juttuja, Herra varjelkoon! "Ja sitten me tuijotimme toisiamme jossakin yökerhossa muka tuntematta toisiamme." Jotkin ihmiset Harrison muistaa siitä, että heidän piti tietävästi olla hänelle mielettömän vihaisia, mutta yhtäkkiä he hänet kohdatessaan olivatkin hyvin ystävällisiä. Harrisonilla oli taipumusta arvioida maailman myötätunto häntä kohtaan liian suureksi, mutta totuus on siltikin se, että jopa *Confidentialin* pahamaineisimpinakin aikoina ihmiset, jotka kohtasivat Harrisonin ensi kertaa ja aloittivat keskustelun hänen kanssaan

pahimpaan varautuneina, päätyivät lopuksi tunnustamaan, että hänessä oli "merkillistä charmia". Itse asiassa Harrisonin muisteluista päätellen näytti siltä, että kaikki pitivät hänestä enemmän tai vähemmän, mutta kuitenkin oli olemassa vain yksi Mike Todd. Mike Todd ei ollut vain ystävällinen, hän ei vain tarjonnut itseään koskevia juttuja, vaan näki myös *Confidentialin* kauneuden siten kuin vain Harrison yksin sen yleensä saattoi nähdä, hän osallistui siihen, hän ymmärsi mitä oli *aesthetique du schlock!*

"Minulla on hienot välit kaikkiin noihin ihmisiin", Harrison sanoo. "Ainoa, joka ei koskaan pitänyt minusta, oli ————. Luitteko koskaan juttuamme ————:stä, siitä miten hänellä oli tapana syödä vehnävehveleitä? Se oli fantastinen juttu. Se oli Breenin paras juttu. Tyttö, joka oli mukana jutussa, kertoi sen minulle itse. Hän kertoi sen minulle, kun istuimme jossakin ravintolassa, en muista nyt missä, ehkä Harwynissä, se oli suosittu silloin. Oli miten oli, tässä meillä on tyttö, ja aina kun hän kuulee vehnävehvelien äänen 'rouskis rouskis rouskis' hän tietää että ———— on tulossa huoneeseen. ———— ajattelee nimittäin että vehnävehvelit ovat hyviä viriliteettiin, ja siksi hän menee joka kerta keittiöön hakemaan niitä, ja sitten tyttö kuulee sieltä äänen 'rouskis rouskis rouskis' - se oli fantastinen juttu. Teidän täytyy lukea se. Ja omittuista kyllä hän on ainoa joka ei ole koskaan pitänyt minusta. Törmäsin häneen eräänä iltana Cöpacabanassa, mutta hän katsoi vain ohitseni - ja se oli paras juttu minkä olimme ikinä tehneet!"

Yes! *Aesthetique du schlock! Schlock* on jiddishinkielinen sana, joka tarkoittaa eräänlaista "korviketta". Julkaisualan terminä sitä käytetään tietäntyyppisistä lehdistä, joita akateemisessa kielessä kutsutaan alakulttuuriksi. Sellaisen pääjuttu saattaa olla esim. tarina baareista, joissa nuoria naisia Uticasta ja Akronista houkutellaan, vietellään, petetään ja shanghaijataan puhelintyöiksi, otsikkona "Synnin ansoja sihteereille". Kuvassa on valokuvamalleja, joiden silmien päälle on vedetty mustat sensuuriviivat ja joiden reidet ja sukkanauhat ovat näkyvästi esillä. Valokuvan päälle on piirretty kavalasti virnistävä paholainen silkkisilinterissään, ja toimitussihteeri on palauttanut lay-outin taitto-osastolle varustettuna huopakynämerkinnällä "Paholainen punaiseksi". Harrison saattoi tuskailta ja intoilla Vehnävehvelien kaltaisesta *schlock*-kertomuksesta samalla liekehtivällä taiteellisella intohimolla kuin kardinaali Newman lisätessään muutamia lentäviä lauseita ja karminpunaisia käärmeitä saarnansa kolmanteen luonnokseen.

*Schlock*illakin on klassikkonsa. Koko 50-luvun puolivälin ajan julkinen pahennus *Confidentialin* johdosta kasvoi. Irtonumeromyynti kohosi yli neljään miljoonaan, mikä oli lehtikioskien ennätys. Kaikki kauhistelivat miten oli mahdollista, että sellainen ilmiö saattoi pulpahtaa keskelle 1900-lukua sodan, vihan ja sensellaisten opetusten jälkeen, ja millainen saattoikaan olla olento, joka julkaisi tuota lehteä. Tämä siksi että kukaan ei todella tuntenut Harrisonia, "air businessia" eikä *schlockin* Cézannea, Darwinia ja Aristotelesta: New Yorkin vanhaa *Graphicia*.

Harrison kertoi, että hänen isänsä oli toivonut, että hän hankkisi ammattitaidon. Esimerkkinä isä oli maininnut putkimiehen ammatin, mikä oli pahinta, mitä Harrison saattoi kuvitella. Harrisonin isä oli siirtolainen, Mitausta lähtöisin. Harrison ei tiedä missä se on. Harrison sanoi,

että hän erosi isästään kuin musta valkoisesta. Vanhan maailman ajatus ammatin välttämättömyydestä oli juurtunut isään niin syvästi, että hän epäili jokaista työtä, joka ei ollut ammatti. Harrison kertoo olleensa 15-16-vuotias päästessään mainostoimistoon, missä hän ansaitsi 75 dollaria viikossa. Hänen isäkkönsä painui kerran toimistoon nähdäkseen millaiseen puuhaan poika oli joutunut. Senkin jälkeen kun hän oli todennut sen kunnialliseksi hän nimitti sitä sanalla "air business". "Se *air business*", hänellä oli tapana sanoa.

Mutta kaikkien aikojen "air business" oli New Yorkin *Daily Graphic*. Harrison aloitti *Graphic*issa juoksupoikana kun lehti oli New Yorkissa alan kuumin. Se oli yksi 20-luvun hillittömän hölynpölyn Xanaduista. *Graphic* paisutteli rikos- ja skandaalijuttuja kuin syöttösian rakkoja. Kun *Graphic* halusi tehdä sensaatiojutun, sillä oli käytössään kirjoittajia, valokuvaajia ja komposografeja, jotka eivät vain pystyneet lypsämään ihmisruumiin jokaista rauhasta - vaan tekemään sen sävähdyttävästi ja ilmeistä tyydytystä tuntien ja, luoja varjeltoon, juhlimaan ja möykkäämään sen johdosta vielä työpäivän jälkeen tehdyllä kapakkakierroksella.

*Graphic*in haamukirjoittajille kehittyi taito panna tunnustuksia tiheä kuva, ensimmäisessä persoonassa kirjoitettu juttu kuuluisan henkilön suuhun kunnes näytti siltä, että mies itse lojui lehden sivulla kuin liitistetty Gulliver. Ja nuo komposografit. Komposografia oli tapa kehittää valokuvia kohtauksista, joissa, ikävä kyllä, ei ollut yhtään valokuvaajaa paikalla. Jos tyttö oli alasti tapahtumahetkellä mutta yhteistyöhallittomasti täysin vaateetettu kun *Graphic*in valokuvaajat ampaisivat sisään, oli komposografeilla keinot rekonstruoida tyynesti kohtauksen kiihkeimmät vaiheet saksien, liiman ja retusointisiveltimein avulla. Se oli villiä aikaa. Silloin olivat esillä Texas Guinan ja niin pois päin, sanoi Harrison. Harrison oli vasta 16- tai 17-vuotias mennessään töihin *Graphic*iin, ja hän oli vain juoksupoika, mutta lehti muovasi hänen mielensä kuin vuoka aladoopin. Okei, se oli huijausta. Se oli humpuukia. Se oli häpeämätöntä. Ihmiset olivat tyrmistyneitä ja sanoivat *Daily Graphic*ia "likasankojournalismiksi" - niin se sai alkunsa. *Daily Graphic* sai liikanimen *Daily Pornographic*. Mutta luoja siinä kaikessa oli tyyliä. Winchell oli mukana kirjoittaen kolumnia nimeltä "Broadway Hearsay", joka loi tyylin, jota kaikki myöhemmät kuumat, sykkiväpulssetit juorupalstat seurasivat. Huijauksen valtakunnassa *Graphic*in pyrkimyksissä oli eräänlaista vasemman rannan entusiasmia. Voi veljet noita komposografeja! Voi noita tunnustustarinoita!

Vuonna 1957 ihmiset hotkivat Freudia, Schopenhaueria ja Karl Menningeriä löytääkseen selityksen *Confidential*-ilmiöön. Kirkas ja yksinkertainen selitys oli koko ajan käden ulottuvilla - tuo unohdettu helmi, *aesthetique du Daily Graphic*. Vuosi 1957 oli ryppyotsaista aikaa. Vihaa? Ilkeyttä? Loassa rypemistä? Skandaalien lietsomista? Kaikki nuo ryppyiset otsat ilmestyivät ja katosivat Harrisonin ohitse kuin joukko ilma-pöhöisiä sijoitusneuvoja, jotka olivat myöhästyneet junasta.

*Graphic*in jälkeen Harrison työskenteli pitkään Martin Quigleylle, joka kustansi lehtiä *Motion Picture Daily* ja *Motion Picture Herald*. Sitten tapahtui, niin kuin hän asian ilmaisee, hassu juttu. Hän kärehti. Syynä oli se, että hän alkoi tehdä Quigleyn toimistossa työpäivien jälkeen en-

simmäistä miestenlehteään, *Beauty Paradea*. "Quigley antoi minulle potkut, ja voin kertoa, että se tapahtui jouluaattona", Harrison sanoo. "Jouluaattona!" Mutta *Beauty Parade* otti tulta, ja 40-luvun lopulla Harrison julkaisi jo kuutta miestenlehteä, mm. lehtiä *Titter*, *Wink* ja *Flirt*. Harrisonin ensimmäinen suuri panos taiteen alalla, verrattavissa siihen kun Braque keksi kollasin maalaustaiteen historian ratkaisevassa käänteessä, oli "the editorial sequence", toimituksellinen kokonaisuus. Sen sijaan että esim. *Breezy Stories* olisi vanhaan tapaan julkaissut vain joukon toisiinsa liittymättömiä tyttökuvia Harrison toimitti kuvat teemakokonaisuuksiksi. Sikermä povi-ja-sääri -kuvia otettiin teemasta "Models Discover the Sauna Baths!" Tyyliä. Harrisonin toinen suuri panos oli oikeastaan erään hänen toimittajansa aivoista peräisin. Tuo toimittaja oli sivistynyt tyttö, joka oli hyvin perehtynyt Krafft-Ebingiin. Juuri hän myi Harrisonille fetisismin idean: 15-senttiset piikkikorot, kahlittujen ja alastomien tyttöjen alastomat selät, ruoskilla miehiä sivaltelevat naiset ja kaikki muut wieniläispsykologian outoudet, jotka ovat syöpyneet niin syvälle nykyisiin miestenlehtiin. Kerran toimittaja pani Harrisonin pöydälle Krafft-Ebingin kirjan, mutta Harrison ei koskaan lukenut sitä. Elämä Harrisonin toimistossa oli nähtävästi sen arvoista, että siitä kannattaisi kirjoittaa muistelmat. New Yorkissa voi yhä kuulla joidenkin mainostaiteilijoiden kertovan, miten ovi aukesi heidän viimeistellessään kaikessa rauhassa taittoa ja sisään lampsi pelkkiin rintaliiveihin, pikkupöksyihin ja piikkikorkokenkiin pukeutunut margariinimainen suttura, joka raahasi perässään kaksimetristä rautakahletta. Harrison, joka nukkui joka toinen yö toimituksessa ja työskenteli kellon ympäri, oli heräilemässä, ja nyt hän säntäsi huoneestaan hieroen rähmää silmistään ja alkoi jo jakaa ohjeita venttiilisäätöisellä Dr. Grabow -äänellä aivan kuin rautakahleen ääni olisi ollut aikamerkki.

"Ja sitten tapahtui hassu juttu", sanoo Harrison. "Yhtenä päivänä kirjanpitäjäni soittaa ja pyytää minua tapaamaan hänet Longchampsissa. Longchampsissa hän sitten kertoo, että olen tehnyt vararikon. Vararikon! Ansaittuani niin paljon rahaa! En voinut uskoa mitä hän kertoi! Kyse oli ehkä siitä, että meillä oli kuusi lehteä, ja jos kuusi lehteä tuottaa tappiota muutaman kuukauden ajan, voit menettää satoja tuhansia dollareita edes huomaamatta sitä."

"Mutta kuule, nyt voin kertoa helvetin kovan jutun. Kun sain kuulla, että olen tehnyt konkurssin, yritin keksiä jotakin uutta. Samalla viikolla keksin *Confidentialin*. Samalla viikolla. Tämä on minusta helvetin kova juttu, koska minä en ole mikään rikkaan perheen poika. En ole mikään Huntington Hartford joka voi aloittaa ensin yhtä ja jos se menee pieleen niin mitä sitten, aloittaa jotain muuta."

"Oli miten oli, me teimme *Confidentialin* ensimmäisen numeron. Sen suunnittelu kesti ehkä noin kuusi kuukautta."

"Mutta ensimmäinen numero oli surkea. Taisin repiä sen kolmeen kertaan ennen kuin annoin julkaista sen, eikä se siltikään ollut hyvä. Ensimmäistä numeroa painettiin 250 000 kappaletta. Se oli joulukuussa 1952. Ensimmäiset numerot olivat todella hirveitä. Jos olette nähnyt ne ja verrannut niitä lehden myöhempisiin numeroihin, ette tietäisi edes että se on sama lehti."

Todellisuudessa kouliintumaton silmä ei huomaisi niissä mitään eroa,

mutta toisaalta kouliintumaton silmä ei käsitä mitä on *aesthetique du schlock*.

"Mutta jo toisessa numerossa meillä oli juttu Winchellistä, ja hän todella piti siitä. Se oli todella..."

Ja siinä on jo Reggie. Hän on tullut takaisin, yhtä pöyheän blondina ja turkin karvat väreillen kuin ennenkin, vain koiraa vailla, ja jokainen kaula Lindyssä kääntyy kuin korkkiruuvi kun hän etenee kohti pöytäämme. Harrisonin asenne tähän on täysin blaseerattu. Reggie istuu. Koiran asiat ovat kunnossa. Reggie haluaa myös savulohta. Harrison jatkaa Winchellistä.

"Vein lehden Winchellin nähtäväksi. Siinä oli juttu 'Winchell Was Right About Josephine Baker'. Josephine Baker oli järjestänyt kohtauksen eräässä klubissa, olen unohtanut missä, hän väitti että häntä on syrjitty koska hän on neekeri tai jotain vastaavaa, ja Winchell sanoi että Baker käytti väärin rotuaan, ja Winchelliä arvosteltiin paljon sen takia. Mutta me julkaisimme jutun 'Winchell Was Right About Josephine Baker', ja hän rakasti sitä."

Juuri silloin Harrison kutsutaan puhelimeen, hän nousee, ja minä pääsen keskustelemaan Reggien kanssa. Ollakseen sellainen visuaalinen ilmeitys hänellä on hento ääni ja hillitty käytös. Hän kertoo minulle miten hän kohtasi Harrisonin. Hänen perheensä oli paennut Itä-Euroopasta sodan jälkeen ja asettunut Kanadaan. Reggie oli tehnyt paljon mallin töitä ja ollut Miss sitä sun tätä, kuten Miss BMC, mutta itse asiassa hän haluaa näytellä. Joka tapauksessa muutama vuosi sitten joku oli järjestänyt hänelle kuvauksen, jonka yhteydessä hän tuli tekemisiin Harrisonin kanssa.

"Mutta kun tapasin hänet", sanoo Reggie, "en ollutkaan kiinnostunut työstä. Olin kiinnostunut hänestä. Hän on kuule erittäin jännittävä mies."

Reggie joutui vaikeuksiin muuttoviranomaisten kanssa asemastaan USA:ssa, ja eräänä päivänä kun hän on asunnollaan jossa hän asuu tyttöystävänsä kanssa ovelle kolkutetaan ja siellä ovat siirtolaisviranomaiset. He kysyvät häneltä kaikki tavalliset kysymykset toimeentulosta, ja sitten yksi heistä sanoo hänelle, että hänet on nähty aika usein vanhemman miehenkilön seurassa.

"He puhuivat Bobista!" Reggie sanoo. Tietenkin hän nauraa sille. "Kerroin Bobille, että hän on Vanhempi Mieshenkilö. Hän ei ollut imarreltu, olin käsittävinäni."

Mutta kaikki järjestyi, ja elämä oli jännittävää. Juuri edellispäivänä Bob oli soittanut Winchellin toimistoon jonkin asian takia, ja Winchellin sihteeri oli luvannut jättää sanan.

"Ja tiedätkö mitä", Reggie sanoo, "hetken kuluttua Winchell itse soitti takaisin. Siitä Bob oli onnellinen. He olivat näet hyviä ystäviä. Bob käy täällä Lindyssä aika usein. Hän haluaisi, siis, hän ikään kuin toivoisi törmäävänsä Winchelliin nähdäkseen ovatko he vielä ystäviä. Käsi-täthän."

Harrison palaa pöytään ja sanoo: "Se oli Helen."

"Onko Tessie kunnolla?" sanoo Reggie.

"On", sanoo Harrison. Hän näyttää hieman hajamieliseltä.

"Kerroin hänelle siitä", sanoo Reggie, "kuinka sinä olit Vanhempi Mieshenkilö."

Reggie nauraa. Harrison ei pysähdy tähän aiheeseen vaan katsoo ovelle.

"Winchelliä ei ole näkynyt", sanoo Reggie.

Harrisonin katse kääntyy. Pilvi väistyy.

"Joka tapauksessa", sanoo Harrison, "Winchell piti siitä jutusta niin paljon, että esitteli sen tv:ssä. Winchellillä oli oma ohjelma, olen unoh-
tanut millä kanavalla, se oli television kuumin. Eräänä iltana siinä oh-
jelmassa hänellä oli kädessään *Confidentialin* numero. Ja tiedätkö, sil-
loin se lehti löi läpi. Ne maininnat julkisuudessa loivat *Confidentialin*."

"Me aloimme julkaista Winchell-juttuja joka numerossa. Yritimme uu-
moilla kenestä Winchell ei pidä ja julkaista juttuja heistä. Eräskin jut-
tu oli 'Broadwayn pahimmat välistävedot'. Siinä kerrottiin kaikista niis-
tä mielitelijöistä, joita Winchell oli auttanut alkuun urallaan ja jotka
olivat sitten kääntäneet selkensä hänelle ja petkuttaneet häntä. Meillä
oli yksi joka numerossa. Ja hän piti *Confidentialia* esillä tv:ssä. Lopul-
ta asiat menivät siihen pisteeseen, että saimme raapia päätämme verille
miettiessämme päiväkausia kenestä Winchell ei pidä. Herran tähden, meil-
tä alkoivat käydä ihmiset vähiin!"

"Pian ihmiset alkoivat uskoa, että meillä oli sopimus Winchellin kans-
sa tai että hän oli yksi *Confidentialin* omistajista. Jos olen ymmärtänyt
oikein *Mirrorista* soitettiin hänelle ja kysyttiin siitä. He ajattelivat,
että Winchellillä on investointeja lehdessämme. Mutta sellaisesta ei kos-
kaan ollut kysymys. Emme koskaan tarjonneet Winchellille mitään, eikä sii-
tä olisi ollut mitään hyötyäkään. Monet yrittivät lahjoa itselleen mainin-
taa hänen kolumneissaan, mutta he eivät päässeet koskaan edes neuvottelu-
asemiin. Winchell on lahjomaton. Hän oli aivan hulluna siihen mitä *Confidentialissa*
painettiin, ja hän piti lehteä esillä tv:ssä. Kerran meillä
oli ennakkotieto siitä, että hän puffaisi erästä numeroa televisiossa, ja
tulini maininneeksi tästä jakelupäällikölle. Ja hän viestitti joka helvet-
tin myyjälle koko maassa että heidän kannattaisi ottaa tätä numeroa pal-
jon myyntiin koska Winchell puffaa sitä televisiossa. Se oli tältä kaveri-
lta typerä teko, koska se saattoi koko jutun siihen valoon, että meillä
oli sopimus Winchellin kanssa. Jotenkin Winchell sai kuulla tästä ja hän
poltti täysin päreensä. Onneksi mitään tästä ei koskaan päässyt sanomaleh-
tiin, mutta nykyään jopa Winchell itse ihmettelee mistä oikein oli kyse.
Eräänä päivänä tapaan hänet täällä Lindyssä, hän istuu ja sanoo: 'Bob,
sinun on kerrottava minulle yksi asia. Miten helvetissä minä jouduin se-
koitetuksi *Confidentialiin*, en voi tajuta sitä.' Silloin minun oli pakko
nauraa."

Mutta raha virtasi, Harrison sanoo. *Confidential* avasi ison 400 neliön
toimituksen Broadway 1697:ssä, mutta henkilökuntaa ei ollut koskaan viit-
töistä enempää.

"Sen jälkeen kun pääsimme vauhtiin ihmiset alkoivat tuoda meille juttu-
ja itsestään tai perheistään, kuten kerroin jo."

"Breen kirjoitti puolet jutuista itse. Se kaveri oli fantastinen kir-
joittaja! Mutta tiedätkö mikä hänet tuhosi? Hän ansaitsi liikaa rahaa, ja
se pani hänet juomaan. Hän ansaitsi varmaankin 40 000 tai 50 000 dollaria
vuodessa, hänellä ei ollut koskaan ollut niin paljon rahaa, hänellä meni
lujaa ja hän alkoi juoda. Vika oli kai siinä, että hänellä meni liian hy-
vin! Ennen pitkää hän oli aina juovuksissa. Muistan miten teimme kerran
kokonaisen numeron Memorial Hospitalissa, jos nyt muistan nimen oikein.
Hän oli yhdessä huoneessa hoidettavana, ja minä otin viereisen, ja me pa-

nimme koko perkeleen numeron kasaan siellä."

"Joka tapauksessa myyntimme oli viisi miljoonaa. Mitään vastaavaa ei ole koskaan ollut. Mutta pohjimmiltaan kaikki perustui siihen, että meillä oli tyyliä. Mikään ei ollut pelkästään seinästä reväistystä. Joskus valmistelimme taittoa päiväkaudet. Ja ne jutut oli kirjoitettu kauniisti. Ne olivat *loistavia*! Monet toimittajakoulut pysyivät meitä luennoimaan. He halusivat tietää miten me teimme sen."

Hyvin pian elämä alkoi kuitenkin vaatia *schlock*-esteeteiltä liian raskaan veron.

"Ihmiset alkoivat närkästyä siinä määrin", Harrison sanoo, "että vaakuutusyhtiöt peruuttivat jokaisen *Confidentialin* työntekijän henkivakuutuksen. Meitä pidettiin 'liian suurina riskeinä'. Yksi kolumnisti väitti jutussaan, että gangsterit olivat muilluttaneet minut. Se oli pelkkää roskaa, mutta kun Winchell luki sen, hän tuli saatanan vihaiseksi ja hän soitti ja kysyi: 'Miksi et antanut minulle tuota juttua ensin?' Kerroin hänelle, ettei siinä ollut mitään perää, mutta hän ei uskonut."

"Eräät tyypit yrittivät tosin viedä minut ajelulle yhtenä yönä täällä Broadwaylla. Me olimme julkaisseet jutun jukebox- tai tekstiilialan gangstereista, olen unohtanut kummista. He tyrkkäsivät minut autoon ja sanoivat: 'Nyt Harrison perkele, tää on sun viimeinen rallisi' tai jotain sel-laista, en muista tarkkaan. Johon minä sanoin: 'Hoidetaan se juttu nopeasti. Teette minulle palveluksen.' 'Palveluksen?' sanoo gangsteri. 'Niin', sanoin. 'Minulla on syöpä, se on parantumaton, ja olen aina tuskissa, e-län morfiinilla, mutta minulla ei ole sisua ampua itseäni. Teette minulle palveluksen. Minulla ei ole sisua.' Jolloin he heittivät minut takaisin jalkakäytävälle ja se kaveri sanoo: 'Antaa sen sian kärsiä!' Minun täytyi aina käyttää psykologiaa noihin tyyppeihin."

"Siinä on yksi seikka, jota kukaan ei halua muistaa *Confidentialista*. Meillä oli paljastusjuttuja jukebox-huijauksesta, tekstiilialan gangsterismista, uhkapeleistä, niin kuin esimerkiksi siitä jengistä joka piti säännöllisesti kasinoa lentokoneessa. Me hoidimme sen jutun New Yorkin ulkopuolella. Tein sen jutun itse, ja otin lentokoneessa valokuvia piilokameralla. Jos joku noista tyypeistä tahtoo päästä sinusta, se on tunnus-tus. Me julkaisimme juttuja, joissa paljastettiin miten lapset kuolivat karamellin makuiseen aspiriiniin ja miten boorihappo oli myrkyä ja niin pois-päin. Mutta meillä täytyi olla sitä toista aineistoa, juorujuttuja, myydäksemme lehteä, tai emme olisi voineet ollenkaan voineet julkaista noita paljastuksia. Kaikki ovat unohtaneet, että se lehti oli perhanan hie-noa yleisönpalvelua."

Sitten kerran, Harrison sanoi, jonkun jukebox-liigan tai muun sellai-sen gorillat tulivat hänen toimistoonsa ja roikottivat häntä ikkunasta pää alaspäin. He halusivat hyvitystä. Harrison ei muistanut mitä psykolo-giaa hän käytti sillä kertaa, mutta joka tapauksessa he vetivät hänet ta-kaisin sisään. Kerran taas kävi niin, että hän törmäsi suureen gangste-riin, nimeä hän ei nyt muistanut, sattuessaan olemaan eräässä yökerhossa lakimiehensä kanssa, ja gangsteri sanoi: "Kuules poju, jonain yönä löydät itsesi East Riveristä sementtipalitto päällä, sen kai tiedät?" Heidän kie-lenkäyttönsä on todella tuollaista, sanoo Harrison. Joten hän vain sanoi miehelle: "Tiedätkö mikä *Confidentialin* levikki on?" Mikä, mies kysyy. Kuusi miljoonaa, sanoo Harrison. Hän lisäsi lukuun varmuuden vuoksi mil-

joonan. Se on totta, sanoo lakimies. Anna asian raueta. Herättäisi lii-
kaa melua. Psykologiaa.

"Mutta hurjin tapaus oli Izzy the Eel. Yhtenä päivänä törmään täällä
Lindyssä tyttöön jonka tunnen. Hän istuu yhden hyvinpukeutuneen kaverin
seurassa, ja minulla on sellainen tunne, että olen nähnyt hänet jossakin.
Hän näyttää tekstiilitehtailijalta jonka tunnen Seitsemänneltä Avenuelta.
'Taidan tuntea sinut', sanon hänelle. 'Ja minä taidan tuntea sinut', hän
sanoo minulle. Ja tyttö esittelee meidät."

"Niin me alamme jutella, ja kaveri on hyvin ystävällinen, ja hän kysyy
minulta missä asun. Ja kerron hänelle, että asun Madisonissa, samassa pai-
kassa missä asun nytkin. 'Ahaa, Madisonissa', mies sanoo. 'Mukava hotel-
li. Olen joskus asunut sen paikan huoneistoissa. Missä päin asut siellä?'
Kerron hänelle ja annan hänelle käytännöllisesti katsoen koko huoneiston
pohjapiirustuksen, mikä on huoneiden sijainti ja niin pois päin. Sitten
me juttelemme vielä vähän, ja minun on lähdettävä enkä ajattele asiaa sen
enempää."

"Mutta seuraavana päivänä tyttö soittaa, ja hän puhuu vapisevalla ää-
nellä. Hän on todella järkyttynyt. 'Bob', hän sanoo, 'minun on pakko näh-
dä sinut. Tämä on kiireellistä. Olet pulassa.' Sitten tapaan hänet jossa-
kin ja hän sanoo: 'Tiedätkö kuka se mies oli jonka tapasit minun seuras-
sani eilen?' Minä sanon 'Totta kai'. Ja hän sanoo: 'Se oli Izzy the Eel!'
'Izzy the Eel?' minä sanon. Ja hän sanoo: 'Niin, ja hän aikoo kidnapata
sinut saadakseen lunnaat. Hänen mielestään sinä ja hän olitte Dannemorassa
yhdessä, ja nyt kun sinä tienaat paljon rahaa *Confidentialista* hän haluaa
rokottaa siitä osan.' 'Hän on järjiltään', minä sanon. 'Enhän minä ole
koskaan ollut vankilassa.'"

"No, sattui jälleen niin, että minulla oli onnea. Noin viikkoa myöhem-
min huomasin lehdistä, että Izzy the Eel oli poimittu talteen ampumaväli-
kohtauksen vuoksi. Tällä kertaa he pistivät hänet 15 vuodeksi kuivumaan."

"Noihin aikoihin minua uhkailtiin puhelimesta jatkuvasti. He saattoi-
vat sanoa esimerkiksi 'Tänä yönä me hoidetaan sut' ja paiskata kuulokkeen
kiinni. Tietenkin minä pelästyin, mutta enhän voinut sulkeutua huoneis-
tooni koko päiväksi. Psykologiasta oli jälleen apua. Ostin suurimman val-
koisen avo-Cadillacin mitä markkinoilla oli, se oli kuin joku perkeleelli-
nen Karibian meren jahti, ja ajelin sillä ympäri New Yorkia näyttämässä
maailmalle etten välittänyt paskaakaan uhkauksista ja etten pelännyt ke-
tään."

Ja sitten tuli se vaihe kun Harrisonia ammuttiin Dominikaanisessa Ta-
savallassa. Mutta se tapaus oli erilainen. Harrison kertoo olleensa siel-
lä tekemässä juttua Pego-Palo -nimisestä aineesta, jonka dominikaanit us-
koivat edistävän viriliteettiä. Harrison oli matkustanut viidakkoon jou-
tuessaan ammutuksi "salaperäisissä olosuhteissa". Otsikot kautta koko Yh-
dysvaltojen kertoivat: "*Confidentialin* julkaisijaa ammuttu".

"Oli miten oli, se tapaus oli meille mahtavaa PR:ää. Pian sen jälkeen
minut kutsuttiin Mike Wallace Showhun televisiossa. Wallace tunnettiin
suursyyttäjänä vai mikä se sana nyt onkaan." Suurinkvisiittorina? "Niin,
jotain sellaista se oli. Showta ei ollut lainkaan valmisteltu etukäteen.
Tiesin ainoastaan, että hän yrittäisi panna minut lujille. Ja hän käykin
päälle heti. Hän on erittäin sarkastinen. 'Miksi ette tunnusta, Harrison,
että se koko ampumisjuttu Dominikaanisessa Tasavallassa oli anka, pelkkä

PR-temppu? Eikö niin? Teitä ei tosiasiasa ammuttu lainkaan?' Joten minä sanoin hänelle: 'Tuntisitteko te luodin jäljen jos näkisitte sellaisen?' Hän sanoo 'Tietenkin'. Ja minä alan riisua paitaa päältäni kameroiden edessä. Ne kaverit menivät ihan neuvottomiksi, he eivät tienneet olisivatko he kuolleet vai säästäneet uruilla. Minä näin miten kuvaajat ja muut studioihmiset säntäilivät edestakaisin kuin hullut. Minulla sattuu olemaan selässäni iso luomi, syntymämerkki, ja kuvaajat olivat niin tohkeissaan, että he luulivat sitä luodinreiäksi ja kohdistivat kameransa siihen. Se luomi on kolikon kokoinen, joten televisiossa se näytti siltä kuin minun lävitseni olisi ammuttu tykillä! Se oli hassua. Siitä showsta ei sen jälkeen kuultu!"

Tällaista tapahtui jatkuvasti, Harrison sanoi. Hänen elämänsä oli aina täynnä dramatiikkaa, hän eli kuin myrskyn silmässä. Lopulta hän alkoi väsyä siihen, hän sanoi. "Se ei johtunut kunnianloukkaussyytteistä."

"Jotkut niistä ihmisistä, joista me kirjoitimme, olivat aluksi erittäin vihaisia, mutta minä tiesin helvetin hyvin, että me olimme tehneet heille hienon palveluksen. Se mitä he todella halusivat oli toinen juttu *Confidentialissa*. Se oli heille loistavaa PR:ää. Enää *Confidentialin* kaltaista lehteä ei voisi julkaista. Tiedättekö miksi? Siksi että kaikki elokuvatähdet ovat alkaneet *itse* kirjoittaa muistelmiaan! Katso mitä Flynn kirjoitti, tai Zsa Zsa Gabor, tai vähän jokainen. He kertovat kaiken! Mikään lehti ei pysty kilpailemaan sen kanssa. Ja se oli todellinen syy joka lopetti *Confidentialin* kaltaiset lehdet."

Ja niin Harrison vetäytyi areenalta pelkiksi kupliksi kutsumiensa oikeusjuttujen ja setelinippujensa kanssa viettämään pörssikeinottelijan leppoisaa elämää.

"Jouduin pörssialalle aivan sattumalta", Harrison sanoo. "Muuan mies antoi minulle hyvän sijoitusvihjeen, ja ostin tuhat osaketta Fairchild Camerasta. Ansaitsin neljännesmiljoona dollaria yhdessä kuukaudessa! Sanoin itselleni: 'Missä helvetissä *tämä* bisnes on piileskellyt koko elämäni ajan!'"

Suurin piirtein niin kauan Harrisonin sensaatiomainen pörssiönni kesti-kin, yhden kuukauden.

"Joten aloin julkaista one shot'eja, mutta niissä ei ollut mitään *jatkuvuutta*. Silloin keksin idean *Inside Newsistä*."

Äkkiä Harrisonin katse naulautuu oveen. Siellä, luoja varjeltoon, on Walter Winchell. Hänellä on päässään rikostoimittajan hattu, jonka lieri on taivutettu ylöspäin, vuosimallia 1924, ja hänen päällystakkinsa kaulus on pystyssä. Hän tähyttää huonetta kuin Wild Bill Hickock astuessaan Crazy Legs -saluunaan. Harrison väläyttää hänelle leveän hymyn ja heilauttaa kättään. "Siellä on Walter!" hän sanoo.

Winchell heilauttaa vaimeasti vasenta kättään, pitää suunsa perusluke-milla ja kävelee Lindyn vastakkaiseen siipeen.

Hetken päästä tarjoilija tulee, ja Harrison kysyy: "Kenen kanssa Walter on?"

"Tyttärenyttäreensä."

Vähin erin Harrison, Reggie ja minä alamme tehdä lähtöä, ja ravintolan ovella Harrison sanoo hovimestarille:

"Missä Walter on?"

"Hän lähti hetki sitten", sanoo hovimestari.

"Hän oli tyttärentyttärensä seurassa", sanoo Harrison.

"Vai sekö se oli", sanoo hovimestari.

"Niin", sanoo Harrison. "Se oli hänen tyttärentyttärensä. En halunnut häiritä heitä."

Taksissa takaisin Madison-hotelliin Harrison sanoo: "Tiedättekö meillä on nyt *Inside Newsissä* helvetin kiva juttu, se kertoo tytöstä, joka aikoo ottaa eron, koska hänen miehensä tuijottaa kaikki illat Johnny Carson Showta, rojahtaa sitten sänkyyn ja nukahtaa eikä yhtään puhua hänen kanssaan. Se on kiva juttu, ei yhtään loukkaava."

"Nyt minulla on idea. Olen ajatellut näyttää sitä juttua Johnny Carsonille. Luulen, että hän pitää siitä, ja ehkä voisimme yhdessä kehitellä siitä jotakin. Hänellähän on tapana kulkea yleisön joukossa shownsa aikana, ja jonakin iltana Reggie voisi olla siellä *Inside Newsin* numero mukanaan. Carsonin tullessa kohdalle Reggie voisi nousta ylös ja sanoa: 'Mr. Carson, olen juuri lukenut tästä sanomalehdestä, *Inside Newsistä*, että teidän shownne rikkoo onnellisia avioliittoja' tai jotakin sellaista. Ja sitten hän voisi näyttää Carsonille sen jutun *Inside Newsistä* ja Carson voisi heittää huulen sen johdosta. Luulen että hän suostuisi siihen. Mitä luulette? Minusta se olisi helvetin näppärä idea."

Kukaan ei sano mitään vähään aikaan, ja sitten Harrison sanoo hieman surumielisesti:

"En minä *Inside Newsiä* rahan takia julkaise. Haluan vain osoittaa - monet ihmiset väittävät että olin vain lyhyen luikauksen mies - haluan vain osoittaa, että pystyn tekemään sen jälleen."

Teoksesta *The Kandy-Kolored Tangerine-Flake Streamline Baby* (1965) suomentanut Antti Alanen. Alkutekstin otsikko: "Purveyor of the Public Life".

Selityksiä:

Robert Harrison kuoli 73-vuotiaana 17.2.1978 toimistossaan Manhattanilla New Yorkissa. Hän oli vastikään myynyt *Inside Newsin* ja suunnitteli siirtymistä kirjankustannusalalle.

Walter Winchell kuoli syöpään 74-vuotiaana vuonna 1972. Tämä juorujournalismin super-tähti aloitti uransa 13-vuotiaana show-tähtenä (ei menestystä). Sai suuren läpimurtonsa 30-luvulla radiokommentaattorina: kahden vuosikymmenen ajan Winchellin 15-minuuttinen sunnuntai-illan ohjelma oli miljoonien amerikkalaisten vakiintunut rituaali (päätyi 1957). W:n olemus oli esikuvana koko amerikkalaisen elokuvan journalismikäsitteille. W:n syndi-koitu kolumni, joka parhaimmillaan levisi 800:aan lehteen, kutistui 50-60-luvun vaihteessa 100:ssa lehdessä ilmestyväksi. Tv:n ja rockin aika tekivät W:stä vanhanaikaisen. Täsmällisyys ei ollut W:n suurimpia hyveitä. W:n kolumni käsitti tavallisesti puoli tusinaa kuumaa juorua ja terävän poliittisen piikin. 30-luvulla W. oli rooseveltilainen liberaali, 50-luvulla mccarthylinen konservatiivi.

Confidential-lehden tyylistä saa helpoimmin käsityksen Kenneth Angerin ylimainostetusta *Hollywood Babylon*-kirjasta (1975), joka on paljolti kopio siitä mutta myös muista juorulehdistä.